

Somiar molt en els avis i per fi poder-los abraçar

La recuperació de la mobilitat a l'àrea metropolitana permet retrobaments familiars

Crònica

TONI VALL
BADALONA

La Bruna té deu anys i l'Alina set. Estan nervioses. Molt nervioses. A l'Alina fins i tot se li va accelerar el cor quan els hi van explicar a ella i a la seva germana que avui anirien a veure els avis. Fa gairebé tres mesos que no es veuen cara a cara, que no es toquen ni s'abracen. Des del 10 de març, l'últim dia que, complint el ritual de dos cops per setmana, l'àvia les va anar a buscar a l'escola. Han sigut llargues setmanes de distància, confinament i paciència. S'han vist i han parlat sovint, però sempre a través d'una pantalla. Molts contes, endevinalles, sessions de lectura. Quan la Valèria i el Guillem, els pares, estaven fins dalt de tot de feina, un "Per què no truqueu als avis i xerreu una estona?" era un entreteniment boníssim.

La Bruna ha somiat diverses vegades en el dia del retrobament amb els avis. L'Alina ha tingut somnis més apocalíptics i cinematogràfics:

el món s'acabava i només quedava ella! L'altra àvia ha tingut més sort. Viu a la mateixa illa de cases que elles i es podien saludar pel balcó sempre que volguessin. Una altra sort és el pati que tenen, que els ha permès jugar, saltar i córrer tant com han volgut. Algun veí fins i tot ha tingut un petit rampell d'enveja.

A més de l'emoció, porten als avis flors i dibuixos. I l'Alina no marxarà amb les mans buides. El 4 d'abril va ser el seu aniversari i el regal dels avis va quedar pendent. Fa dies que les dues pensen en la pizza que tenen ganes de cruspir-se plegats a la pizzeria que tant els agrada. Pugen les escales corrents, agafant les flors entre les dues, no fos cas que a una se li acudís entregar-les abans d'hora. Truquen al timbre i l'abraçada dura una bona estona. L'avi ho té clar: "Com heu crescut!"

La Montserrat i el Joan viuen a tocar del mar badaloní. A banda dels seus fills i les seves netes, l'espera també s'ha fet llarga perquè no han pogut gaudir de l'aigua. Han canviat els sofàs de lloc i el Joan ha aprofitat per instal·lar uns focus nous a la sala d'estar i per canviar la placa mare, el processador i la memòria

L'abraçada de la Bruna i l'Alina amb el seu avi Joan després de tres mesos sense veure's.

MANOLO GARCÍA

de l'ordinador. La Montserrat està contenta, perquè malgrat la murga del confinament ha pogut sortir cada dia al carrer. Bé, cada dia excepte Divendres Sant, perquè no hi havia diari. Esperaven amb il·lusió la videotrucada de les netes, la sessió de piano de la Bruna i les novetats de les seves últimes lectures: *Harry Potter*, *Sherlock Holmes* i *El petit príncep*. El Joan té ganes de saber la seva opinió sobre el muntatge animat que els hi ha enviat amb els dibuixos de quan eren petites.

La Bruna i l'Alina els fan saber les ganes que tenen de menjar pizza: "Saps què? He après a fer la mas-

sa, potser us la puc cuinar jo!" Al Joan encara li fa certa recança anar al barber: "¿T'atreveixes a tallar-me els cabells, Bruna?" "Vale!" Arriba el moment del regal de l'Alina. Un vaixell de fades de Playmobil! "Hi jugarem juntes, oi?" "I tant que sí, bua!" La Bruna i l'Alina a la seva àvia li diuen bua. "Al món hi ha moltes àvies i moltes abuelas, però de bues no sé si n'hi deu haver gaires", diu amb orgull. La taula ja està parada per dinar. El menú és especial per a l'ocasió. El seu plat preferit, espaguetis a la carbonara! I també espatlla de xai, patates fregides i gelat. Impossible millorar-ho! —